

Søren bedst og vidste, hvor meget godt og kærligt der gemte sig bag hans mørke Væsen. Men heller ikke hun havde nogensinde faaet at vide, hvad der førte ham til Købstaden hin bedrøvelige Dag, da han fik alle Gadens Dreng efter sig og kom i Kasjotten.

De fleste af Børnene voksede sig store og kønne efter deres Far. De var ogsaa flinke til at lære og bragte gode Vidnesbyrd hjem fra Skolen. Den ældste af Sønnerne blev efter sin Konfirmation sat i Urmagerlære, og allerede i sit tredje Læreaar belønnedes han med Haandværkerforeningens Præmie ved en Lærlingeprøve. Søren modtog ham ved Hjemkomsten med de Ord: „Naa æ do dær! Det æ da godt, te do it' ligefrem gør mig Skam.“

Ogsaa Sønnen Jørgen, Seminaristen, der ellers var den mindst begavede af Børnene, viste god Fremgang. Og med Tyge steg Eventyrets Stjerne op over det lille Smedehjem i Enslev.

Ved hans Fødsel havde der været stor Jammer. Han kom til Verden med en slap Fod, hvad der var en Slægtsarv i Ane-Mettes Familje. Efter en Undersøgelse erklærede Lægen, at Drengen vilde blive halt. I flere Dage rasede Søren som en Vild, slog med Dørene og svor paa, at han vilde grave det Misfoster ned i Møddingen. Da Drengen voksede til, hoppede han omkring mellem sine Søsken og andre Legekammerater som en vingeskudt Fugl. Der var en ejendommelig sørgmodig Lystighed over ham. Som hans Gang, saadan var ogsaa hans Sind uden Ligevægt — et evigt Aprilsvejr.

Ogsaa af en anden Grund tog han sig fremmedartet ud mellem den øvrige Landsbyungdom. Han var altid bleg. Sol og Vind bed ikke paa ham. Men allerede før han kom i Skole, viste han en Lærelyst og et Nemme, der rigeligt bødede paa den legemlige Skavank. Fjorten Aar gammel blev han sendt til Kolding Latinskole for at gøres til Student.

Da han var bleven Student, vilde han ogsaa være Kandidat, og Faderen hjalp ham efter fattig Evne.

Søren Smed havde netop paa den Tid en Række gode Aar. Trods hans glubske Væsen søgte selv Folk fra Nabosognene til ham med deres Markredskaber. Især havde han vundet Ry for